

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. XIII. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm578.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

xiv Naarsomhelst vi da undervises om, at der er intet Folk i Verden, hvem denne Lykke og Velsignelse blev fuldeligere til Deel, end Folket som vi kalde vore Fædre, da maa vi allerede deraf strax formode, at det Danske Folk fra Arilds-Tid har med besynderlig Hengivenhed hængt fast ved sine Fædres Land, og æret deres Ihukommelse. At nu heller ikke den Formodning skuffer, det lære vi fornemmelig af Bogen, som her, paa Nye fordansket, begynder at udgaae: af Saxos Bog om Dannemarks Konger og Helte i Fordums-Tid; thi det er ikke dermed Nok, at Saxo giver de ældgamle Danske det Vidnesbyrd, at Intet laae dem mere paa Hjerte, end Forplantelsen af giæve Fædres Navn og priselige Eftermæle, ei heller var et saadant Vidnesbyrd aldeles umistænkeligt; men i hans Bog gaaer Syn for Sagn, denstund vi finde der en mageløs Samling af Fortællinger, hvis høie Ælde er upaatvivlelig for alle Kyndige, ret som en Oldings, der ei blot har sneehvidt Haar og rynket Pande, men en Skat af Minder fra de længst henfarne Dage, som øiensynlig, naar han kommer dem ihu, opløder den blegnede Kind, og opliver det døsig Øie! Vist nok er den Samling ikke stor, naar vi vil regne efter Længden af det Tids-rum den tilhører, men forunderlig stor maa vi dog kalde den i Sammenligning med, hvad andre Folkefærd, selv vore norske Frænder, veed at fortælle om deres Forfædre i Hedenskabets Tid; og naar vi betænke de mange Anstød for den mundtlige Fortælling, under Tidernes Løb og besynderlige Vendinger, da maa det høilig forundre og inderlig glæde os, at dog Saameget har stridt sig frem igiennem Tidens Strøm, der ellers bortskyller Ord og Sagn som Folkenes Slægter, og udsletter Oldtidens Mærker, ligesaaxvvel paa Folkenes Tunge, som paa hine Klipper, hvis underlige Minde-Tegn og Runer Kong Valdemar den Store omsonst lod efterspore! Ja, med glad Forundring maa vi see, hvor mangt og dyrebart et Folke-Sagn fra Danmarks gamle Dage, der dog vedligeholdte sig, fornemmelig i Riim og Viser, indtil Tiden kom, da Fædrenelandet med Christendom havde annammet Forstand paa Skrift og boglig Kunst, ja avlet og opfostret Mænd, som hin Kong Valdemar den Store, og Biskop Axel eller Absalon, hans Hjertens-Ven og Høire-Haand, og Saxo Grammaticus, den samme Biskops i sin Tid mageløs boglærde og skriftkloge Yndling!